

๒๙. คุณหญิงทองนา (ตอน ๓)

คุณพ่อถึงแม้จะเป็นหนุ่มบ้านนอก แต่ก็เป็นเศรษฐี เป็นที่นับหน้าถือตาของชาวบ้านมาก ท่านเป็นคนมีธรรมะ เคยบวชเรียนถึงเปรียญธรรม ๖ ประโยค และท่านเรียนวิชาหมอยามาด้วย จึงสามารถรักษาโรคได้ เวลาใครป่วยก็มาหาคุณพ่อ ให้คุณพ่อฉีดยาให้ ใครไม่มีเงินคุณพ่อก็รักษาให้ฟรี ดังนั้น ตั้งแต่ลูกเกิดมา ลูกจึงมีแต่ความสุขและกลายเป็นสาวมัน มีมาดมัน เก่งกล้า ไม่กลัวใครเลยมาตั้งแต่เล็กๆ เพราะคิดว่า เรามีแม่เป็นถึงคุณหญิง มีพ่อเป็นถึงคุณหมอ เวลาไปไหนมาไหนก็บอกว่า เป็นลูกของคุณหมอ ก็จะไม่มีจี้กโกคนไหนกล้ามาแหยมเวลาพ่อไปนา ก็จะเอาลูกขี่คอไปด้วย ชีวิตช่วงนั้นของลูกมีความสุขมาก

จนกระทั่งวันหนึ่ง วันเปลี่ยนแปลง
ครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตของลูกก็มาถึง คือ
พระองค์เจ้าฯ ที่เป็นท่านพ่อของคุณแม่
สิ้นพระชนม์ ทีนี้ในพินัยกรรมระบุไว้ว่า
ห้ามแบ่งมรดกจนกว่าจะตามหาตัวคุณแม่
เจอ จึงทำให้พี่น้องทุกคนต้องรีบสืบตามหา
คุณแม่แทบพลิกแผ่นดิน ไม่ใช่เพราะรัก
แต่เพื่อให้ถูกต้องตามพินัยกรรม ใช้เวลา
ตามหากันเกือบ ๑๐ ปี กระทั่งเจอกัน
จึงได้จัดการเรื่องมรดก

นอกจากนี้ ในพินัยกรรมยังระบุไว้อีกว่า
ให้นำลูกหลานที่กระจัดกระจายเอากลับมา
เลี้ยงดูส่งเสียให้เรียนหมดทุกคน ดังนั้น
ลูกจึงจำต้องพราวจากพ่อแม่ตั้งแต่อายุ
๑๓ ปี ตามพินัยกรรม ซึ่งจะต้องรวมเอา
มาอยู่ในกรุงเทพฯ เพื่อมาเรียนหนังสือ
กับคุณหญิงท่านหนึ่งซึ่งเป็นพี่สาวของคุณแม่

ลูกได้อยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ สวย-
งามมาก มันน่าจะมีความสุขสบายกว่า
บ้านนา แต่อนิจจา ชีวิตลูกไม่ได้สบายเลย
เพราะลูกต้องช่วยเขาทำงานบ้านเกือบทุก
อย่าง แม้ว่าเขาจะส่งลูกให้เรียนใน
โรงเรียนชั้นดีเยี่ยม แต่ลูกก็อยู่ในฐานะเป็น
เด็กบ้านนอกขอมช่อที่แตกต่างจากเพื่อนๆ
ในโรงเรียน ลูกเรียนอย่างขาดความมั่นใจ
เพราะเด็กกรุงเทพฯ เรียนไวกว่าเด็กบ้าน
นอก ลูกรู้สึกตัวเองว่า เป็นเด็กโง่
ท่ามกลางเด็กฉลาด ลูกจึงต้องพยายามใน
เรื่องการเรียนอย่างหนัก ซ้ำร้ายไปกว่านั้น
ลูกได้เข้าโรงเรียนดีๆ ก็จริง แต่ไม่ได้รับ
การส่งเสริมด้านการเรียนเลย

ลูกได้เงินค่าขนมไปโรงเรียนเพียงวัน
ละ ๖ สลึง ซึ่งพอดีสำหรับค่าอาหารอย่าง
ประหยัด แต่ก็ไม่เพียงพอสำหรับค่ารถ
ทำให้ลูกต้องฟิตร่างกายให้แข็งแรง เพราะ

ต้องเดินไปกลับโรงเรียนวันละ ๘ กิโลเมตร
ฝนจะตกแดดจะออกอย่างไรก็ต้องฝ่าไปให้ได้

พอกลับมาจากโรงเรียน ก็ต้องช่วย
ทำงานบ้านจนรู้สึกเหนื่อย ทำงานบ้าน
เสร็จ ก็ถึงเวลานอนพอดี เขาก็ปิดไฟ
ทำให้ลูกไม่ได้ทำการบ้าน ลูกจึงหาทางออก
โดยการเจียดเงินค่าขนมที่ได้เพียงน้อยนิด
ไปซื้อเทียนไขมาจุดแอบอ่านหนังสือตรงชั้น
บันได ตอนที่เขาหลับกันหมดแล้ว

ดินสอก็ต้องใช้จนมันกุดแล้วเอาไม้มา
ต่อเพื่อให้เขียนได้ เสื้อผ้าก็ต้องใส่ขาดๆ
ปะๆ กระโปรงก็ต้องสอยชายลงมาเรื่อยๆ
เพราะลูกตัวสูงขึ้น แต่เขาก็ไม่ให้ซื้อใหม่
จนบางครั้งลูกต้องแอบร้องไห้คิดถึงคุณ
พ่อคุณแม่ เสมือนขาดที่ปักพินอันแสนจะ
อบอุ่นเมื่ออยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่แห่งนี้
ลูกจำยอมทนอยู่ที่นี่จนกระทั่งเรียนจบชั้น
ม.ศ. ๖ ได้ทำงานที่สำนักงานสถิติแห่งชาติ

และได้ย้ายออกมาอยู่กับสามีหลังจาก
แต่งงานแล้ว ตอนอายุได้ ๒๔ ปี

บุพกรรมใดตั้งแต่เกิดจนถึงอายุ ๑๓
ปีลูกมีความสุขมาก แต่หลังจากนั้นชีวิตก็
ลำบากต้องพลัดพรากจากพ่อแม่ บุพกรรม
ใดทำให้ลูกมีโอกาสดูเรียนในโรงเรียนดีๆ
แต่ไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการเรียนเลย
บุญใดทำให้ลูกได้มาอยู่ในบ้านหลังใหญ่และ
สวยงามมาก แต่ต้องอยู่อย่างต่ำต้อย
ยากจน ต้องแก้ไขบุพกรรมนี้อย่างไร

คุณครูไม่ใหญ่

ตัวลูกตั้งแต่เกิดจนอายุ ๑๓ ปี มีความสุขมาก แต่ภายหลังต้องมีชีวิตลำบาก และพลัดพรากจากพ่อแม่ เพราะในอดีตได้เคยไปสร้างบุญเป็นประธานทอดผ้าป่า ก่อนทำบุญก็มีปีติดี แต่วันงานจริงกลับไปหงุดหงิดว่าเขาจัดงานต้อนรับไม่ดี ทั้งๆ ที่อุตส่าห์ทำบุญตั้งมากมาย ก็เสียอกเสียใจ เพราะเป็นคนเรื่องมาก บุญเลยหก เพราะฉะนั้น จะไปทำบุญวัดไหนก็แล้วแต่ ต้องให้เหลือเรื่องเดียว คือ จะเอาบุญ ไม่ต้องให้ใครมาเอาใจ ใครจะเอาใจหรือไม่เอาใจก็แล้วแต่ แต่เราต้องเอาใจของเราใส่ไว้ในกลาง ให้ใจใสๆ รักษาใจของเราเอาไว้ จึงจะถูกหลักวิชา

ทำบุญแล้วก็หงุดหงิดบ่นว่า เพราะความถือตัว ดังนั้น บุญจึงมีวิบัติเจือปน ส่งผลไม่เต็มที บุญที่เป็นประธานจึงทำให้

ได้มารดาสูงศักดิ์ พ่อเป็นที่เคารพนับถือ
ในชุมชน แต่มีความสุขเพียงช่วงสั้น แค่
๑๓ ปี เพราะว่า ก่อนทำมีปิติ แต่กำลังทำ
และหลังทำไปแล้ว เรื่องมาก ไม่มีปิติ

ลูกได้มีโอกาสเรียนโรงเรียนดี แต่ไม่
ได้รับการสนับสนุนด้านการเรียนเลย
เพราะในอดีตลูกไม่ได้สนับสนุนญาติหรือลูก
หลานให้ได้เล่าเรียน แต่ก็มีทานบารมีใน
ระดับหนึ่ง จึงได้เรียนในโรงเรียนดี เป็น
บุญปนบาป เพราะความหงุดหงิดถือตัว
เรื่องนี้สำคัญมาก วางตัวได้ แต่อย่าถือตัว
ควรวางตัวให้สมกับที่ตัวเป็น แต่อย่าถือตัว
จัด ให้ถือตัวแต่พอดี พองาม

ลูกได้มาอยู่บ้านหลังใหญ่ แต่ชีวิต
ต่ำต้อย เพราะทำบุญแบบถือตัวดังกล่าว
บุญจึงปนบาป ส่งผลได้ไม่เต็มที่ จะแก้ไข
ก็ต้องทำทานด้วยความเคารพ อย่า
หงุดหงิดถือตัว และต้องทำสม่ำเสมอ

ปลื้มปีติยินดีในการทำบุญ ทั้งก่อนทำ
กำลังทำ และภายหลังจากทำไปแล้ว อีก
ทั้งต้องทำตัวง่ายๆ อย่าถือตัว เจ้าศเจ้า
อย่าง เรามาเอาบุญอย่างเดียวเท่านั้น
อย่างอื่นเรื่องเล็ก เขาจะให้ไปนั่งตรงไหน
ก็ไปเถิด มันก็อยู่ใกล้ๆ กันนั่นแหละ อยู่
วัดเดียวกัน โลกใบเดียวกัน จักรวาล
เดียวกัน

๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘